

Tak jsem si tak uvědomila, že život s Talířovou je buď jak v cirkuse - což byly ty naše krušný začátky a nebo na pouti - jako teď. Páč na začátku jsme venčili urvaný ruský kolo a teď se pro změnu vozíme na lochnesce ☐ . Hásky nahooru a dóoolu, nahooru a dóoolu, aby se jeden nenudil. Minulý týden byl pěkně v rytmu jedeme dóoolu. Propad jako blázen. Jeden den jsme si stříhli v podstatě návrat až téměř do začátků. Myslela jsem, že jí vykostim. Ještě v pátek to stálo za starou bačkoru. Nebo spíš ani za tu ne :D. Zabít ji, by bývalo bylo málo. Taktéž v sobotu to vypadalo, že budeme mít o jednoho psa méně. Či spíše možná o dva, protože Rumíček se tak nějak hodlal připojit. Naštěstí, tam je to o něčem jiném. Ale i tak mi to hnulo žlučí. Říkala jsem si, že hergot takový práce jsem si s Rumíčkem dala, abychom fungovali na pohodu, bezeslovně a díky tý čůze, půjde všechno do kšáá?? Grrr...

Nicmé v neděli si madmazél vylepšila skóre. Zase se nám vrátila zpátky hodná Talířovitá. Příjezd na chalupu byl ještě v duchu uplynulého týdne, kdy jsem si fakt říkala, jestli tohle máme zapotřebí. No máme, máme. Jináč bychom to nedělali, to dá rozum. Nemám ráda, když mě věci, situace a tak vůbec přeperou. Takže jsem se vydýchala, vypila si kávičku, vzala klikr, tlustý vod šunky a šlo se na louku, tam jsme si dali takovou základní pozornost, aby se Tali nahodila do pozornostního módu a pak JDEM. A šlo se. Pěkně do vysoký trávy, na hranu pole, podél pole.... a vždycky když se Talinka pěkně otočila, ozvalo se to očekávané kliknutí a vypadlo ze mě tlustý vod šunky. Delikateska, delikateska!! Proto se ode mne Rumíček pro jistotu vůbec nevzdaloval. I proto jsem ho s sebou tentokrát měla, ač to jindy nedělám, aby byl pro ni takovým ukazatelem, že heeele, vono se rozdává!! A zrovinka tohle

se rozdává!! To si nemůžu nechat ujít!!

Tak jsem to honem zahamtla v tom nejlepším a šlo se zpátky na louku a cvičit "přivolání z odložení", abych to tak kynologicky nazvala. Si vždycky odložím čokliska na jedny straně louky, přebaletim na druhý konec, zapískám a rozutíkám se do pryč. A čokle se můžou přerazit, jak se řítěj. (Mimochodem - velký rozdíl proti podzimu, to bych mohla mít s sebou mrtvýho uleželýho bizona, mávat si s ním nad hlavou, volat, pískat, utíkat..... a Tali by se mi

na tuhle šaškárnu vyflákla a vzala by kramle).

Jsem moc ráda, že už Tali objevila kouzlo týchle hry, kdy se tak nenápadně učí. Potřebuju ji naučit mimo jiné i reagovat na píšťalku, ponivaaadž, ač pes který má být dle prodávajícího připraven na podzimky (háháhá), tak naučená na píšťalku rozhodně nebyla (a jak by mohla, když nebyla naučená vůbec na nic). Ve svý podstatě mi přijde, že ji naopak vyloženě bojkotuje. No tak si máme zase s čím hrát.

Když nám to tak pěkně šlo, vyrazily jsme si ještě krátce s Tali do vysoký trávy jen my dvě. Jenom na chvílinku. Vůbec jsem nemluvila, nepovelovala a dařilo se, aby si mě hlídala sama. Pak jsme ještě vyrazily cestou do úvozu, ona si běžela krajem pole a já měnila směr, ona si to hlídala, já cvakala, tlustý od šunky se jen sypalo. Bez jedinýho slova, zavolání, povelu jsme se obě vrátily zpátky na louku, aby se mohli servat s Rumíčkem, který dostal prostor následovně. U vidiny tučnýho od šunky metal ty svoje kozelce. Jen než jsme vyšli ze zahrady udělal na vrbě asi 100x kočičku. Jak je mrštný, nedělá mu problém se v těch větvích pohybovat. Hezky jsme si pocvičili obíhačky stromů a házeli si talířem. Ten se teď vůbec stal jeho oblíbencem. A zatímco loni ho to nějak nebralo, tak teď si ho užívá. Bohužel pánčička je kopyto a není, fakt není schopná se to naučit házet tak, aby to pro psa bylo chytitelný. Takže nejlepší jsou pochopitelně rollery. Ty mi naštěstím jdou, takže to lítá po celý louce.

Čím nám ale Tali udělala velkou radost, to bylo naše pálení čarodějnic. Brtník má na čarodějky narozeniny, tak si vždycky děláme čarovací oslavu. Tak kolem jedenáctý zapálíme vatru, špunteme si dobrý pití a slavíme. A o půlnoci si čaruju. Všichni naši psi jsou celou tu dobu venku s námi a navolno se placatí v naší blízkosti.... heh.... no..... tak to bylo doposud. Ale jak to bude včil? Hm? Koláče je špekulátér a tak si vymyslelo malou pojistku. Vzalo s sebou dva obří kusy hovězí oháňky. Odpoledne jsme si připravili pálení, Brtník vysekal ve vysoký trávě bezpečný prostor, natahali jsme dříví a v jedenáct popadli sirky, nabalili se jak pumpy, vzali a pití a psy a šlo se ven na louku.

Žvejkáníčko, žvejkání, Talinku od utíkání ochrání, říkalo si Koláče. A taky jo. Dosti pochopitelně s sebou psi flákli opodál vatry a pustili se nadšeně do hlodání. A my do slavení. Když Talírka dohlodala, rozhodla se, že když Rumíček, tak teda i ona bude s námi. Oba se disciplinovaně a civilizovaně potloukali kolem nás a ohně. Talinka se nenechala zlákat tmou a volila naši blízkou společnost a čmuchání si. A já si krom hřejivého ohně a ohnivé vody

užívala i hřejivýho pocitu z toho, že tam to stvoření bláznivý prostě jen tak a v poklidu je s námi, jako by to byla její nepřirozenější věc :-).

Takže domů jsme se vrátili hezky v plném počtu. Brtník si ještě po půlnoci neodpustil malý žertík. Vzhledem k vyhasínajícímu ohni značně ubylo světla. A já v jednu chvíli slyšela něco jako chrochtání. I optala jsem se naivně (Bože takovejch let jsme spolu a zas udělám takovou hovadinu!!), jestli to taky slyší, co to je? "Prase!" přišla rychlá odpověď. Vzhledem k tomu, že jsem předtím viděla spoustu stop od prasat, který se kolem naší louky potulují, šklublo to se mnou. Alkehůl evidentně oslabil mou pozornost, protože tvrdívám, že kdyby Brtník křičel "Hoříí" a mně plameny olizovaly zadnici, nebudu mu věřit ani náhodou. Za ty roky už mě dostal tolikrát..... a přesto se mu to občas podaří, protože dokáže bejt zatraceně přesvědčivej. Byl i tentokrát, had jeden. Infarkt mě neskolil, neskolila jsem ani já jeho. Z prasete se vyklubala jen prasnice. Flekatá. :D. Jak má ten svůj čumec veledlouhej, vyluzuje při intenzivním čmuchání /a nejen při něm/ dosti hlučné a netypické zvuky. Zatímco vižla při tom intenzivním vyčuchávání dělá takový rychlý kut-kut-kut-kut, tak u Talírky to vypadá, že slon má v chobotu rýmu. Žádný civilizovaný kut-kut-kut-kut se nekoná, koná se kakofonie chrochtavých zvuků. Možná jí jednou narostou kly a opravdickej chobot.

Abychom se nenudili ještě víc, začala Tali v pondělí tak trošku pokulhávat. Pak se rozkulhala ještě víc a pak už kulhala regulérně. Přes to jí to nezabránilo v tom, aby si aspoň jednu divou honičku s Rumíčkem stihla stříhnout, než jsme je rozehnali jak demonstraci. Vypadá to, že se jí na tlapátku něco zanítilo, má oteklý polštářek a meziprstí. Domů jela jako trojnožka. Páníček namazal višňovou mastí a hezky zavázal. Držela jako vzorná pacientka. Schody nesejde, musí být nesena či vezena. Tak uvidíme jak to bude dneska, jestli nás čeká vet a nebo to zvládneme doma. Vzhledem k tomu, kudy se ona pohybuje, může to být od trnu či tak něco. Tak nám držte palce, ať je to banalita.